

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-3 У. 14637/15
16.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Небојшом Стојановићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Д.О.О “А.А.”, са пословним седиштем у ..., ..., кога заступа Милорад Тешић, адвокат у Нишу, Синђелићев трг 14/3-1, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Ниш, ради поништаја решења тужног, број 500-47-04-00034/2013-D5001 од 24.09.2015. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној 16.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем туженог органа одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Ниш, број 47-00433/2011-0073-053 (број предмета 827088133) од 11.05.2015. године, којим је тужиоцу, као

пореском обвезнику, у поступку теренске контроле, у другом поновном поступку, у циљу отклањања неправилности, у тачки 1. диспозитива, утврђена непријављена обавеза пореза на додату вредност у износу од 2.437.627,14 динара, за период од 01.10. 2007. до 31.10.2007. године, у ком пореском периоду порески обвезник има право на коришћење претходног пореза у износу од 2.888.243,00 динара и утврђена камата за непријављену обавезу пореза на додату вредност у износу од 3.668.013,23 динара, обрачуната закључно са 30.04.2012. године и наложена уплата утврђене обавезе и камате до дана уплате, на рачун јавних прихода означен у тачки 1. диспозитива наведеног решења. Тачком 2. диспозитива истог првостепеног решења, наложено је пореском обвезнику да сам обрачуна и уплати камату од дана до када је у контроли обрачуната камата до дана уплате главног дуга у тачки 1. диспозитива овог решења, док је тачком 3. диспозитива истог решења, одређено да је порески обвезник дужан да утврђене обавезе у тачки 1. диспозитива, евидентира у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама, при чему је рок за извршење решења 15 дана од дана пријема овог решења, с тим да жалба не одлаже извршење решења.

У тужби поднетој Управном суду 21.10.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа и наводи да је оспорено решење супротно одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер не садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Истиче да у конкретном случају тужени орган погрешно оспорава тужиоцу право на одбитак претходног пореза на додату вредност из пословног односа тужиоца и Привредног друштва Д.О.О “Б.Б.” из ..., због формалних недостатака на рачуну-отпремници о куповини агрегата за струју, број 101/07 од 22.10.2007. године, при чему се не оспорава да је промет агрегата стварно постојао. Наводи да одредбама Закона о порезу на додату вредност или било којим другим прописом, није прописан образац рачуна, нити је прописано на ком месту и ко уписује датум промета добара, при чему предметни рачун-отпремница представља двоструки документ, којим тужилац потврђује пријем испорученог добра. Указује на одредбу члана 4. став 1. Закона о порезу на додату вредност и одредбу члана 34. став 1. и 2. Закона о основама својинскоправних односа, с тим што посебно истиче да оспорени рачун-отпремница, број 101/07 од 22.10.2007. године, садржи деловодни печат тужиоца, којим се потврђује да је тужилац примио агрегат за струју и да је промет извршен 26.10.2007. године. Додаје да је Пореска управа, Филијала у Лесковцу, поступајући по замолници Пореске управе, Филијале у Нишу, признала Привредном друштву Д.О.О “Б.Б.” из ..., као исправан рачун, број 101/07 и признала наведеном друштву да по овом рачуну исказе порез на додату вредност, због чега исти орган о истој чињеници доноси два опречна закључка, јер није могуће да је један исти рачун исправан по налажењу једне организационе јединице Пореске управе, а неисправан по налажењу друге организационе јединице Пореске управе. Истиче да тужени орган није ценио чињеницу да је у истом пореском периоду када је купио агрегат, тужилац исти агрегат продао трећем лицу Д.О.О. “В.В.” ..., по рачуну број 333/07 од 26.10.2007. године и да је на овом рачуну исказао порез на додату вредност у већем износу од износа пореза на додату вредност по рачуну број 101/07, због чега сматра да су у конкретном случају били испуњени услови за одбитак претходног пореза по рачуну број 101/07, у смислу одредбе члана 28. став 3. Закона о порезу на додату вредност. Додаје да је тужени орган погрешно нашао да предметни рачун-отпремница, број 101/07 није издат у складу са чланом 6. Правилника о евиденцији промета робе и услуга (“Службени гласник РС”, број 45/96,... и 109/09), јер не садржи име и презиме и број личне карте лица која су превозила робу, регистарски број превозног средства, као ни податке о лицу које је примило робу, чиме је тужени орган поступио супротно налозима из пресуде

Управног суда, II-4 У. 14621/13 од 20.11.2014. године, односно супротно начелу о временском важењу прописа из члана 5. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, чиме је тужени орган поступио и супротно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима. Додаје да у контролисаном периоду 2007. године, наведеним правилником није била прописана обавеза да рачун садржи име и презиме и број личне карте лица која су превозила робу, регистарски број превозног средства, као ни податке о лицу које је примило робу, јер је ова обавеза утврђена тек септембра 2009. године, због чега је наведени правилник примењен ретроактивно. Предлаже да Суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, а туженог обавезе да му накнади трошкове управног спора, за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, као и за судске таске за тужбу у износу од 390,00 динара и за пресуду у износу од 1.900,00 динара, односно укупно 18.790,00 динара, са законском затезном акматом од дана доношења пресуде до исплате, у року од 15 дана од пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме оспорава све наводе тужбе и остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења, при чему детаљно наводи разлоге због којих налази да наводи тужбе нису основани. Истиче да је у конкретном случају правилно примењена одредба члана 28. став 2. Закона о порезу на додату вредност, јер се предметни рачун не може сматрати рачуном у смислу истог закона, с обзиром да не садржи датум промета добара из члана 42. став 3. тачка 5. истог закона, чиме нису испуњени услови за коришћење претходног пореза по наведеном рачуну. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, а испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да је тужени орган нашао да је пре доношења ожалбеног решења, првостепени орган поступио по примедбама из решења другостепеног органа, број 500-47-04-00034/2013-D5001 од 15.01.2015. године, које је донето у извршењу пресуде Управног суда, II-4 У. 14621/13 од 20.11.2014. године и утврдио да је у рачуну, број 101/07 од 22.10.2007. године, приказана набавка агрегата за струју, који рачун је жалилац евидентирао у књизи примљених рачуна и по истом исказао накнаду са ПДВ по општој стопи у износу од 15.980.000,00 динара, од чега је накнада без ПДВ по општој стопи у износу од 13.542.372,88 динара и претходни ПДВ по општој стопи у износу од 2.437.627,12 динара, при чему је по наведеном рачуну користио претходни ПДВ у пореском периоду 01.10. до 31.10.2007. године у износу од 2.437.627,12 динара. Према налажењу туженог органа, у спроведеном поступку су изведени докази означени у образложењу ожалбеног решења, при чему је 19.04.2012. године писмено изјашњење дао Г.Г., у својству одговорног лица тужиоца, изјашњавајући се, између осталог, да је од Д.О.О “В.В.” из, купљен агрегат, који није преузет са њиховог складишта, а плаћање је било вирманско и продат је Д.О.О. “Б.Б.” Из образложења оспореног решења даље произлази да је тужени орган нашао да је у спроведеном поступку правилно утврђено да рачун-отпремница, број 101/07 од 22.10.2007. године, који је примљен од добављача Д.О.О

“Б.Б.” из Лесковца, не садржи промет добара, што је у супротности са одредбом члана 42. став 3. тачка 5. Закона о порезу на додату вредност, због чега се не може сматрати рачуном у смислу Закона о порезу на додату вредност, па порески обвезник није стекао право на одбитак претходног пореза у износу од 2.437.627,12 динара, у смислу одредбе члана 28. став 2. истог закона. Према налажењу туженог органа, имајући у виду утврђено чињенично стање, правилно је првостепени орган из пореске пријаве (образац ППП ДВ), за порески период 01.10. до 31.10.2007. године, из поља 008 искључио износ накнаде без ПДВ-а од 13.542.372,88 динара и из поља 108 искључио износ ПДВ-а од 2.437.627,12 динара. Тужени орган даље налази да правилно првостепени орган жалиоцу није признао право на добитак претходног пореза за наведени порески период, јер предметни рачун-отпремница, број 101/07 од 22.10.2007. године, не садржи промет добара у складу са Законом о порезу на додату вредност. Оцењујући жалбене наводе, тужени орган је нашао да они нису основани, из разлога датих у образложењу оспореног решења. Због наведених разлога, тужени орган је на основу одредбе члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 28. став 2. тачка 1. Закона о порезу на додату вредност (“Службени гласник РС”, број 84/04,... и 93/12), прописано је да право на одбитак претходног пореза обвезник може да оствари ако поседује: 1) рачун издат од стране другог обвезника у промету о износу претходног пореза, у складу са овим законом, док је ставом 3. истог члана закона, прописано да право на одбитак претходног пореза настаје даном испуњења услова из става 1. - 3. овог члана.

Према одредби члана 42. став 3. тачка 5. истог закона, прописано је да рачун нарочито садржи следеће податке: датум промета добара и услуга и висину авансних плаћања.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о порезу на додату вредност, Суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, када је тим решењем одбијена његова жалба изјављена против решења првостепеног органа од 11.05.2015. године. Ово због тога што је, према налажењу Суда, правилна оцена туженог органа да је у спроведеном поступку утврђено да је по рачуну-отпремници, број 101/07 од 22.10.2007. године, који је примљен од добављача Д.О.О “Б.Б.” из ... и који је тужилац евидентирао у књизи примљених рачуна, тужилац у пореској пријави за порески период 01.10. до 31.10.2007. године, исказао накнаду са ПДВ по општој стопи у износу од 15.980.000,00 динара, од чега је накнада без ПДВ по општој стопи у износу од 13.542.372,88 динара и претходни ПДВ по општој стопи у износу од 2.437.627,12 динара, због чега је тужилац користио претходни ПДВ у наведеном пореском периоду у износу од 2.437.627,12 динара, иако насупрот томе, наведени рачун не садржи промет добара, у смислу одредбе члана 42. став 3. тачка 5. Закона о порезу на додату вредност, због чега тужилац по наведеном рачуну нема право на одбитак претходног пореза у износу од 2.437.627,12 динара, у смислу одредбе члана 28. став 2. Закона о порезу на додату вредност. Због наведених разлога, према налажењу Суда, тужени орган је правилно поступио када је оспореним решењем одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења наводи тужбе којима тужилац указује да је оспорено решење супротно одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, указујући на одредбе члана 4. став 1. Закона о порезу на додату вредност и члана 34. став 1. и 2. Закона о основама својинскоправних

односа. Ово због тога што су, према налажењу Суда, у образложењу оспореног решења дати разлози који упућују на одлуку из диспозитива оспореног решења, због чега оспореним решењем нису повређене одредбе на које тужилац указује у тужби, већ је у спроведеном поступку утврђено да предметни рачун-отпремница, број 101/07 од 22.10.2007. године, не садржи промет добара, у смислу одредбе члана 42. став 3. тачка 5. Закона о порезу на додату вредност, због чега у конкретном случају нису испуњени услови за остваривање права на одбитак претходног пореза, у смислу одредбе члана 28. став 2. Закона о порезу на додату вредност.

Исто тако нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења наводи тужбе којима тужилац указује да је у спроведеном поступку тужиоцу погрешно оспорено право на одбитак претходног пореза на додату вредност због формалних недостатака на рачуну-отпремници, број 101/07 од 22.10.2007. године, при чему се не оспорава да је промет стварно постојао, као и да важећим прописима није прописан образац рачуна, нити је прописано на ком месту и ко уписује датум промета добара, а да предметни рачун-отпремница представља двоструки документ, којим тужилац потврђује пријем испорученог добра, с тим што предметни рачун садржи деловодни печат тужиоца, којим се потврђује да је промет извршен 26.10.2007. године. Ово због тога што се, према налажењу Суда, у конкретном случају не ради и формалним недостацима предметног рачуна од 22.10.2007. године, како се то указује тужбом, с обзиром да је у спроведеном поступку утврђено да предметни рачун не садржи промет добара, у смислу одредбе члана 42. став 3. тачка 5. Закона о порезу на додату вредност, због чега нису испуњени услови за остваривање права на одбитак претходног пореза, у смислу одредбе члана 28. став 2. Закона о порезу на додату вредност. Осим тога, према налажењу Суда, деловодни печат тужиоца на предметном рачуну се не може поистоветити са датумом промета добара који мора да садржи рачун у смислу одредбе члана 42. став 3. тачка 5. Закона о порезу на додату вредност, већ само значи да је предметни рачун примљен и заведен код тужиоца као привредног субјекта.

Нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења наводи тужбе којима тужилац указује да је Пореска управа, Филијала у Лесковцу, поступајући по замолници Пореске управе, Филијале у Нишу, признала Привредном друштву Д.О.О “Б.Б.” из ..., као исправан рачун, број 101/07 и признала наведеном друштву да по овом рачуну исказе порез на додату вредност, због чега исти орган о истој чињеници доноси два опречна закључка. Ово због тога што се, према налажењу Суда, у конкретном случају не ради о опречним закључцима истог органа, а чињеница да ли је други привредни субјекат исказао у рачуну порез на додату вредност, није од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења, имајући у виду да предметни рачун не садржи промет добара, у смислу одредбе члана 42. став 3. тачка 5. Закона о порезу на додату вредност, због чега тужилац не испуњава услове за остваривање права на одбитак претходног пореза за порески период 01.10. до 31.10.2007. године, у смислу одредбе члана 28. став 2. Закона о порезу на додату вредност.

При томе нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења ни наводи тужбе којима се указује да је у истом пореском периоду исти агрегат продат трећем лицу Д.О.О. “В.В.” ..., по рачуну број 333/07 од 26.10.2007. године и да је на овом рачуну исказан порез на додату вредност, у већем износу од износа пореза на додату вредност по рачуну број 101/07, због чега су у конкретном случају били испуњени услови за одбитак претходног пореза по рачуну број 101/07, у смислу одредбе члана 28. став 3.

Закона о порезу на додату вредност. Ово због тога што, према налажењу Суда, у конкретном случају тужилац не може да оствари право на одбитак претходног пореза за порески период 01.10. до 31.10.2007. године, у смислу одредбе члана 28. став 3. Закона о порезу на додату вредност, с обзиром да је услов за примену наведене одредбе закона, да су у овом пореском периоду испуњени услови из став 1. и 2. овог члана, а како је у спроведеном поступку утврђено да у конкретном случају нису испуњени услови из става 2. истог члана закона, јер предметни рачун не садржи промет добара у смислу одредбе члана 42. став 3. тачка 5. истог закона, то у конкретном случају тужилац не испуњава услове за остваривање права на одбитак претходног пореза за наведени порески период.

Нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења ни наводи тужбе којима се указује да предметни рачун-отпремница, број 101/07 није издат у складу са чланом 6. Правилника о евиденцији промета робе и услуга ("Службени гласник РС", број 45/96,... и 109/09), чиме је тужени орган поступио супротно налозима из пресуде Управног суда, II-4 У. 14621/13 од 20.11.2014. године, односно супротно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима, као и супротно начелу о временском важењу прописа из члана 5. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, због чега је наведени правилник примењен ретроактивно. Ово због тога, што према налажењу Суда, тужени орган у оспореном решењу није применио наведени Правилник на који тужилац указује у тужби, већ је применио одредбе члана 42. став 3. тачка 5. Закона о порезу на додату вредност и члана 28. став 2. истог закона, налазећи да предметни рачун не садржи промет добара, у смислу одредбе члана 42. став 3. тачка 5. Закона о порезу на додату вредност, због чега у конкретном случају нису испуњени услови за остваривање права на одбитак претходног пореза, у смислу одредбе члана 28. став 2. Закона о порезу на додату вредност.

Према налажењу Суда, правилно је тужени орган оцењујући жалбене наводе нашао да исти нису основани из разлога датих у образложењу оспореног решења, а тужилац у поступку контроле, као ни у поступку по жалби, није пружио доказе супротне утврђеном чињеничном стању, иако је за чињенице од утицаја на смањење или укидање пореза, терет доказивања на тужиоцу, у смислу одредбе члана 51. став 1. тачка 1. и став 3. и члана 143. став 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Остали наводи тужбе којима се побија законитост оспореног решења, по оцени Суда, нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења, при чему су исти наводи већ били истакнути у жалби против првостепеног решења од 11.05.2015. године и као такви су били предмет правилне оцене туженог органа у поступку доношења оспореног решења, због чега нису посебно образлагани овом пресудом.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да они нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења, имајући у виду утврђено чињенично стање, на које је правилно примењено материјално право.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Како тужилац није успео у овом управном спору, то је његов захтев за накнаду трошкова спора одбијен, на основу одредаба члана. 66, 67. и 74. Закона о управним

споровима, уз сходну примену одредбе члана 151. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС“, број 72/11,... и 55/14), због чега је одлучено као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 16.06.2016. године, П-3 У. 14637/15

Записничар,
Небојша Стојановић,с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СБ/АМ